

Dagmar Sørensen foran sin butik på Grånåvej. Udsnit af Sylvest Jensens luftfotografi fra 1959.

Slyngborg købmandsbutik

I en lang årrække frem til 1947 drev Jens Carl Jensen (født i Lime 1871) og hustru Marie Jensine Jensen (født i Auning 1872) træsko-butik i Slyngborg. Det var her man søgte til, når træskoene skulle repareres eller fornyes, og der var også ''småhandel" med tobak, cigaretter og cerutter m.v. Det var et hyggeligt sted, hvor man gerne kom.

1 1947 køber Hartvig og Dagmar Sørensen huset. Medens Hartvig fortsat søger sit arbejde uden for hjemmet, beslutter Dagmar sig for at indrette en traditionel købmandsbutik i huset, som ligger med facaden mod Grenåvej og med indgang fra denne stærkt befærdede vej. Det bliver en populær butik. - "Vi tager lige ind til Dagmar", hører man sagt! - og man holdt af at komme der, for Dagmar kunne tilfredsstille de fleste af ens ønsker til køb af dagligvarer. Dagmar nåede at fejre 35-års jubilæum i sensommeren 1982 samtidig med, at hun holdt sin 60-års fødselsdag. Desværre døde Hartvig i 1983, og i 1984 annonceredes butikken til leje. Det lykkedes ikke at få den udlejet. I stedet blev den lukket og solgt til almindelig beboelse. Huset ligger der fortsat, men nu med indgang fra den mindre befærdede ''Kastrupvej".



Dagmars 60-års fødselsdag
Slyngborg Købmandsbutik kom i avisen den 21. juli 1982. Anledningen var Dagmar Sørensens 60-års fødselsdag. I fødselsdagsportrættet fortæller Dagmar Sørensen, at hun har stået 35 år bag disken i Slyngborg Købmandsforretning. Fødselsdagsportrættet giver et godt indblik i Slyngborg Købmandsbutik. Her et lille uddrag af artiklen:

Det er på alle måder lykkedes for Dagmar Sørensen at være aktuel i kundernes favør. Hun har til enhver tid haft en velassorteret købmandsforretning, har kunnet skaffe simpelthen alt uden at være tilsluttet en købmandskæde. Butikken er moderniseret både ind- og udvendig, og det skorter ingenlunde på hele registeret a f dagligvarer. Dagmar Sørensen har det hele, og hendes kunder fastslår, at skulle der være ting, der ikke findes i butikken, så skaffer Dagmar det prompte. Hun går også aktivt ind for at hjælpe egnens beboere, når det gælder for eksempel gaver til bryllupper eller lignende.

Selvom det ligger udenfor en købmands område, så skaffes der alt fra sølvtøj, fine duge og porcelæn til kunstgenstande. Der hersker et enormt godt tillidsforhold. tværs over køb mandsdisken i Slyngborg, og kunderne holder ved Dagmar Sørensen, fordi de kan lide "hendes måde at være på".

En tidligere medhjælper i butikken fortæller
Kim C. Christensen, en tidligere medarbejder hos Dagmar, fortæller om Slyngborg Købmandsbutik: En af Dagmar og Hartvigs forcer var kundebetjening. F.eks. kørte Hartvig "landtur" to gange om ugen med de telefonbestillinger som Dagmar modtog. Dagmar og Hartvig havde også en "stor" omsætning i flaskegas, og betjente i den forbindelse en stor del af omegnens virksomheder.

Det var i parentes bemærket også i en tid uden diverse arbejdsmiljøregler, dvs. at øl/vand/vin og øvrige lagervarer var placeret i kælderen. Så det var et stort "slæv" at drive forretningen. Det var også muligt, "at købe på bog" med månedlig afregning. Jeg har været "medhjælp" hos Dagmar, siden jeg var en 7-8 år, og jeg elskede at komme ned til Dagmar og Hartvig. Deres altomfavnende interesse i - og hjælpsomhed for andre mennesker, var meget inspirerende for mig.



I mange år havde mekaniker Arne Christensen og hans kone Inger drevet henholdsvis autoværksted og issalg i Slyngborg i deres hus på Grenåvejens sydside. Ingers is- og sliksalg blev meget populært og i årenes løb udviklede stedet sig til en hel bar, hvor vejfarende holdt af at komme ind og få sig en forfriskning, - ''Slyngborgbaren" blev efterhånden navnet på det for både den lokale befolkning og de vejfarende meget benyttede opholdssted.

Efterhånden udvidedes vareudbuddet til også at omfatte røgvarer og andet, og efter at Dagmars butik på den modsatte vejside blev lukket, kunne flere dagligvarer købes i Slyngborgbaren. Endnu i 1994 kunne man gøre handel i Slyngborgbaren; men frem imod år 2000 måtte også den lukke.

Ovenstående er hentet fra Sønderhald Egnsarkivs Årsskrift 2016,
der handlede om de små købmandsbutikker i den tidligere Sønderhald Kommune